

„Krimiromán pro labužníky. Intriky, mocenské hry a spousta vynikajícího jídla.“

SEVER

KATARINA EKSTEDT
ANNA WINBERG SÄÄF

Sever

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ **KNIHA ZLIN**

Katarina Ekstedt, Anna Winberg Sääf

Sever – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Katarina Ekstedt
Anna Winberg Sääf

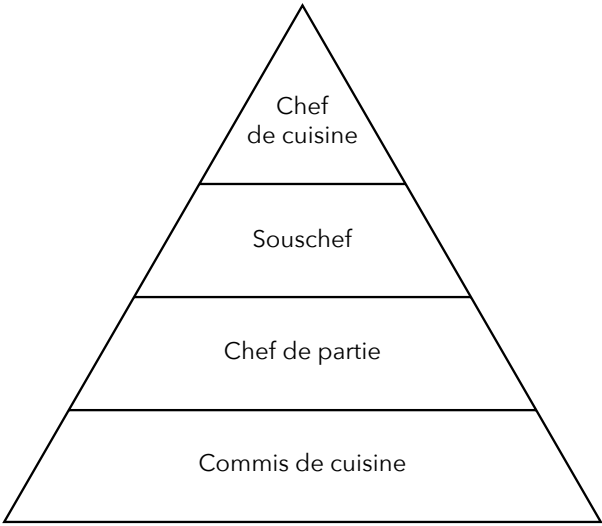
Přeložila Petra Hesová

≡ KNIHA ZLIN

Tato kniha je fiktivní dílo. Všechna jména a události zde popsané pocházejí z per autorek a případná podobnost se skutečnými lidmi, ať už živými či mrtvými, je čistě náhodná.

„Tlak na výkon člověku prospívá. Způsobuje stres, jen pokud se s ním nedokážete vyrovnat. Tím chci říct, že když se v tomhle prostředí nechcete vystavovat tlaku, nemáte být kuchařem.“

Gordon Ramsay

Prolog

Oba sedí na molu nad vodou a Alex opatrně přejíždí konečky prstů po Hannině páteři. Hanna má na sobě tenké tílko, ale její pokožka na dotek hřeje. Ještě před pár týdny se na ni málem neodvažoval ani podívat a teď spolu tady sedí, tisknou se k sobě a popíjejí pálenku z lahve od coly, kterou Hannah přinesla s sebou. Chutná trpce, ale příjemně hřeje. Hannah si zapálí. Je horko a dusno, Alex si stáhne džínovou bundu a zhluboka se nadechne. Poslední večer. Zítra se rodiče vrací z venkova a v pondělí zase začíná škola. Hannah se významně usměje, ofina jí přitom spadne do očí. Zahodí dopitou lahev a ta obloukem dopadne do jezera. Pak vstane. Kraťasy jí sahají těsně pod zadek.

„Pojď, jedem!“

Alex ji poslechne, jako vždycky. Ne vždycky chápe, co má za lubem, ale to je jedno, většinou stejně na její nápady přistoupí. Hannah nastupuje na střední a jemu připadá neskutečné, že má skoro o dva roky starší holku. Snaží se nemyslet na to, že jí je šestnáct a jemu pořád jenom čtrnáct. Od chvíle, kdy se začátkem léta potkali u Pedera na oslavě, jsou spolu v podstatě denně. Hanna ho zvedne na nohy, jejich rty se setkají, polechtají se jazyky a Alex vdechne její vůni. Kouř a něco sladkého. Postaví se mu. Klidně by proseděl u jezera celou noc, ale Hannah chce podniknout něco dalšího, a tak se rozběhnou

nahoru k silnici, kde nechala moped. Hannah nevydrží chvíli v klidu, neustále se musí něco díť.

„Nasedej, projedem se,“ vybídne ho.

Moped se zaleskne ve večerním světle. Hannah nastartuje a od začátku na to šlape, Alex cítí, jak se mu do tváří opírá vítr, a pevně se přítelkyně chytí kolem pasu. Pomalu si na její bláznivý styl začíná zvykat.

„Počkej!“

Alex se snaží překřičet zvuk motoru i hukot větru.

„Mohla bys to otočit? Nechal jsem na molu bundu.“

Hannah ho neslyší, nebo to alespoň předstírá, a ještě zrychlí. Proplete se mezi květináči a patníky a vlétne přes retardér na cestu pro pěší.

„Zpomal trochu!“

Jeho hlas zaniká ve větru, alkohol v žaludku pálí a motá se mu hlava. Pro bundu se holt zastaví zítra, snad ji tam ještě najde. Najednou se mu Hannah zády přitiskne k břichu, jako by před něčím uhýbala.

Vzápětí se ozve rána.

Probere se na zemi, s ústy na asfaltu, obličej má špinavý od šterku. Něco mu tlačí na krk, a když se pokusí nadzvednout hlavu, bolí to. Do mozku se mu snaží proniknout celá změť zvuků naráz, on však neslyší nic. Je ticho, jen někde cosi duní. Že by něco přejeli? Alex se zkouší posadit a v nohou mu přitom tepe. Na zemi před ním leží sponka do vlasů, podobná, jakou nosí jeho mladší sestra Julie. Je kovová, s motivem pandy, která drží v packách duhu. Ucítí v krku štiplavé žaludeční šťávy, pak se mu zvedne žaludek a on se pozvrací.

Hannah sedí podivně schoulená, celá se třese, hlavu má v dlaních a pláče. Alex se zachvěje. Vstane, i když se s ním všechno točí a nohy ho bolí, postaví moped a sundá si helmu. Ta je na jedné straně celá odřená. Jeho mozek se ze všech sil pokouší vytěsnit představu sponky, křik a vzlykot.

Vtom uvidí Heddu.

Holčička leží na zemi a nehýbe se. Přejeli ji. Hannah srazila nejlepší kamarádku jeho mladší sestry, dceru sousedů odvedle, která si k nim chodí den co den hrát. Přiskočí k ní. Hedda má zavřené oči, ale z úst se jí dere chroptění. Alex jí vdechne vzduch mezi rty, tiskne jí ruce na hrudník. Dívka má na sobě tyrkysové tričko s přehnaně velkou tváří nějaké princezny, která mu hledí vstříc s širokým úsměvem.

„Dýchá!“ vykřikne, i když neví, na koho vlastně volá.

Hannah leze po čtyřech po asfaltu směrem k nim, Alex nechápe, proč nevstane. A proč nikdo nejde, copak nechápou, že potřebují pomoc? Už už se znovu nadechuje ke křiku, vtom však zachytí Hannin vytřeštěný pohled.

„Nesmíš nikomu říct, že jsem to byla já... Musíš mlčet!“

Zalývá se, skoro syčí.

„Jsem trestně odpovědná, chápeš? Půjdu sedět.“

Alex nechápe nic, ale Hannah ho úpěnlivě prosí a on by pro ni po tom společném létě udělal naprosto cokoli. Najednou se tam objeví Heddina máma a spustí takový virvál, až jim z toho zvoní v uších. Alex se znovu pozvrací.

Potřísní Heddě tričko, a když se ho snaží otřít, zastaví se pohledem u obrovitánských princeznovských očí.

Něco mu kape z čela. Nejdřív si myslí, že je to krev, ale když si přeje rukou přes obličej, nemá ji červenou. Je to pot, nebo snad slzy? Jako by se všechny póry v těle chtěly otevřít a něco vypustit. Alex podvědomě tuší, že je v šoku, jakmile ale zaslechne blížící se sanitku, cítí obrovskou úlevu. Hedda to přežije. Vždyť v pondělí nastupují s Julií do první třídy. Celé léto sprádaly u ségry v pokoji plány, byly samá legrace a koupily si na internetu stejný školní batůžek.

Nějaký člověk mu začíná klást otázky. Přehodí mu přes ramena žlutou deku, jiný mu podává hrnek s pitím. Alex se posadí, nedokáže ze sebe vypravit odpověď, ale co se stalo, ví přesně. *Hannah jela moc rychle, jako vždycky. A srazila Heddu.* Myšlenkami se přenesl k mámě s tátou. K Julii. Zároveň má pocit, jako by nemyslel vůbec. Stojí před ním policistka v uniformě. Vypadá mile. Vidí, že se jí hýbou rty.

„Kdo z vás řídil?“

Hannah ho chytí za ruku. Pevně ji stiskne. Když Alex hned neodpovídá, sevření ještě zesílí. Omamně voní. V očích má slzy a krvácí z rány na spánku. Copak vedle něj sedí celou dobu? V hlavě slyší její hlas. Jsem trestně odpovědná! Pak zaslechne sám sebe jakoby odněkud z velké dálky.

„To já.“

Sevření povolí, ale teď Hanniny prsty obemkne Alex a pevně je stiskne. Její slova se mu vrací ozvěnou. Jemu

je čtrnáct a jí šestnáct. Jestli to s Heddou dobře dopadne, tak na tom stejně nezáleží. Policistka si něco zapíše a pak ho vybídne, aby šel s ní. Alex se pomalu zvedá, nechají ho dýchnout, dělá všechno, co po něm chtějí. Kolem sanitky je klid, Hedda leží na nosítkách a sklání se nad ní několik lidí. Alex si všimne, že mezi zády záchranářů v zelených uniformách svítí bílé šaty její maminky.

Ozve se zaklepání na dveře a policistka odchází z výslechové místnosti. Alexovi připadá, že se o něj pokouší horečka. V noze mu bolestivě tepe. Myšlenky se navzájem proplétají, předhánějí se a narážejí do sebe. Běží mu hlavou, co se asi děje, jestli volali rodičům a kde je Hannah. Zase je mu na zvracení, ale žaludek už je prázdný. Zhluboka se nadechne. Po Hannině vůni není ani památky, tady to nevoní. Otevřou se dveře a policistka je zpátky. S unaveným výrazem mu pohlédne do očí.

„Alexi, bohužel mám pro tebe špatnou zprávu. Holčička, kterou jsi přejel, svým zraněním podlehla. Je po smrti.“

Alex si nutkavě prohrábne rukou vlasy. Má je nepoddajné a nemyté. Kdyby alespoň ta mikina, co má na sobě, byla čistší, bleskne mu hlavou. Divně totiž zavání, je celý špinavý. Naposledy se sprchoval před několika dny. Do ulice Vingårdstræde v centru Kodaně dorazil před dobrými dvěma hodinami, bez sebe strachy, že přijde pozdě, nebo ještě hůř brzy a bude působit moc hrr.

Emilovu zprávu už sice četl tolikrát, že se to vzpírá zdravému rozumu, stejně ale znovu vytáhne telefon. Už si ji pamatuje nazpaměť.

Čau, slyšel jsem, že jsi v KPH tady v Kodani,
nechceš se sejít? Možná bych pro tebe měl
práci. Jestli máš zájem, tak zítra v šest večer
v restauraci Kronprinsens Kælder. /Emil Rantzberg

Alex si na Emila roky nevzpomněl, ale z neobvyklého jména pochopil, že mu píše Pederův brácha. V době, kdy spolu s Pederem ještě kamarádili, s nimi jeho starší sourozenec občas chodil jezdit na skateboardu a Alex si vzpomíná, že byl v pohodě, ale nejde mu do hlavy, proč se mu ozývá zrovna teď. Emil se z Växjö odstěhoval už to léto před nehodou a odjel do zahraničí, kde si našel práci v nóbl restauraci na francouzské Riviéře. Až do včerejška pro Alexe prakticky neexistoval.

Dřevěné dveře do restaurace, kterou Emil vybral, jsou vyřezávané a zdobí je vitráž a zlatem vykládaná klika. Poznává je podle fotek z internetu. O podniku Kronprinsens Kæelder už si samozřejmě všechno zjistil. Poprvé o něm slyšel během studia hotelové školy na ostrově Öland, ale během posledního půlroku, který po maturitě v Kodani strávil, se mu nenaskytla příležitost sem zajít. Vzhledem ke své práci neměl na návštěvu ani čas, ani peníze.

Zprvu má sto chutí se na místě otočit a zmizet, jenže nemá zrovna moc na výběr, kam jinam by šel. Místo toho se naposledy podívá na hodinky, řekne si, že přijít na schůzku o pět minut dřív je v pořádku, zhluboka se nadechne a opře se do těžkých dveří. Pod vysokým klenutým stropem ve foyer jiskří křišťálové lustry a Alex vykročí směrem k restauraci. Nikdo ze zámožných hostů kolem mu nevěnuje jediný pohled. Nedošlo mu, o jak luxusní podnik se jedná. Otázka je, jestli ho s jeho vizáží vůbec pustí dovnitř. Při pohledu do lesklého zrcadla za barovým pultem uhýbá sám před sebou očima, ale stejně si všimne, jak vypadají jeho vlasy, a pokouší se o něj panika. Znovu se je zoufale snaží rukama přičís-nout a uhladit dozadu.

Vrchní, menší chlapík s mohutným plnovousem a moderními brýlemi, se tváří lhostejně, ale Alexovi je jasné, co si asi myslí. Kluk sem zabloudil z ulice, aby zkusil něco ukrást nebo se trochu ohrát.

„Ano?“

„Měl bych tady mít schůzku s Emilem Rantzbergem.“

„Rantzberg?“

Muž začne hledat na tabletu a Alex zatím vstřebává zdejší vůně a teplo. Začíná se ho zmocňovat únava. Naštěstí vrchní nasadí zářivý úsměv.

„Emil na vás už čeká v červeném salonku. Nechtěl byste si vypůjčit sako?“

Alex s povděkem přikývne. Samozřejmě, že na takovém místě mají povinný dress code.

„Rovněž vám můžeme uložit tašku do skříňky.“

Jakkoli vrchní nasadil uctivý tón, je jasné, že se nejedná o otázku, ale o požadavek. Alex mu odevzdá tašku a vrchní mu pomáhá do saka. Je mu velké a v kombinaci s šedou mikinou s kapucí působí hloupě, ale jiná možnost není. Než se Alex stihne rozmyslet, jestli si nemá mikinu sundat, už ho vedou dovnitř. Uprostřed restaurace hoří ve velkém krbu oheň a u stolů rozestých po místnosti klábosí hloučky lidí. Měkký koberec tlumí zvuk jeho kroků a ten se ztrácí v okolním smíchu a praskání ohně. Následuje vrchního do nejvzdálenějšího koutu místnosti. U nejlepšího stolu pod vysokým vitrážovým oknem sedí Emil zahloubaný do jídelního lístku.

Vypadá starší, než si ho Alex pamatuje. Vzápětí mu bleskne hlavou, jak strašně se podobá svému bratrovi Pederovi. Alex tyto myšlenky zažene, jak to má ve zvyku pokaždé, když se objeví někdo z jeho tehdejšího života. Emil si ho zatím nevšiml, a tak Alex využívá příležitosti a pokradmu si ho prohlíží. Rantzberg pořád vypadá dobře, možná trochu sešel, ale také úplně změnil styl oblékání. Dřív nosil plandavé košile, kšiltovku a rozedrané džíny, teď je nakratičko ostríhaný a bílou košili má

nažehlenou. Na zápěstí se mu lesknou masivní hodinky, nejspíš značky Omega. Alex by se ve vypůjčeném saku nejradši propadl do země, ale v tu chvíli Emil zvedne oči a s úsměvem vstává, aby se s ním přivítal.

„Ty bláho, to je pěkně dávno, co jsme se viděli naposledy!“

„To je fakt,“ odpovídá nejistě Alex.

„Pojď si sednout. Dáš si něco k pití?“

Emil mu přistrčí jednu ze dvou sklenek šampaňského, které má před sebou, a podá mu jídelní lístek. Vypadá to, že je ve skvělé náladě, a Alex se s úlevou sveze na židli. Nepadlo ani slovo o vypůjčeném saku ani o očividně nemytých vlasech, a co je důležitější, ani zmínka o nehodě. Tedy zatím. Protože jestli se za poslední léta o něčem přesvědčil, tak to je skutečnost, že lidi nezapomínají, bez ohledu na to, kam se vrátíte a kolik uteče času. Emil ovšem působí opravdu potěšeně, ne-li nadšeně, a jakmile Alex ucítí na patře chuť archivního šampusu, hned má lepší pocit. Po očku pokukuje po etiketě na lahvi zastrčené v chladicím kbelíku. Krug 90. Panebože, co se tady slaví? Myslel si, že ho Emil pozve na pivo, a zaujala ho i nabídka práce, najednou mu ovšem na mysli vytane otázka, jestli nakonec nepůjde o něco jiného. Možná se Emil chce pochlubit novým životním stylem, nepochybně se mu daří dobře. Pozvedne sklenku a zlehka si s Alexem přitukne.

„Doufal jsem, že přijdeš.“

„No, hledám totiž zrovna práci, takže jasně, přišel jsem fakt rád.“

Krucinál, nesouvisle breptá a působí moc dychtivě. Musí se ovládat, jiná nabídka se na obzoru nerýsuje, nechce, aby Emil litoval, že ho pozval. Alex polkne další doušek šampaňského a snaží se tvářit uvolněně, ale u kořínků vlasů mu vyraží pot.

„Skvělý. Ale co si nejdřív objednat, než se začneme bavit o práci? Mám chuť na kaviárový chlebiček jako předkrm a pak si dám steak Rossini s lanýži. Co ty?“

Alex se snaží získat čas. Předstírá, že pročítá jídelní lístek, ve skutečnosti se ale dívá na ceny. Tenhle podnik musí patřit k nejdražším v celé Kodani, jen za předkrm člověk zaplatí několik stovek dánských korun. Emil jako by mu četl myšlenky a nevzrušeně pokračuje.

„Samozřejmě tě zvou, dej si, co hrdlo ráčí. To je to nejmenší, co pro tebe můžu udělat, jestli nastoupíš na moje místo v restauraci Nord.“

Pak se s úsměvem opře a čeká, jaký bude mít zpráva účinek.

„Cože? Řekl jsi Nord?“

Alex se zasměje. Alespoň tu lahev šampusu si před odchodem klidně dát můžou. Nemá ani zdaleka dost zkušeností na to, aby dostal práci v Nordu, ale nechce Emila zklamat, když si ještě ani neobjednali.

„Takže tys dělal v Nordu v Åre a teď chceš, abych to po tobě převzal. O jakou pozici jde?“

„*Commis de cuisine*, pomocný kuchař, samozřejmě. Jestli máš zájem, tak od zítrka. Já tu práci dostal, když jsem se v Cagnes-sur-Mer seznámil s majiteli. Však víš, s Duwalovými.“

Emil se rozhovoří o Nordu a Alex si všimne, že si ho bedlivě prohlíží. Nakloní se blíž, aby mu neušla ani jediná drobnost.

„U mě to tehdy přišlo jako na zavalanou, už mě nebavilo pořád se honit jako blbec. Ale nevím, jestli nemáš na zimu lepší plány.“

Alex netuší, co na to říct, celé mu to připadá absurdní. Obrátí do sebe sklenku.

„No, vlastně ani ne.“

Nord. Jeden z nejúspěšnějších podniků ve Švédsku, na venkově v lesích nedaleko městečka Åre. A také vysněná štace většiny jeho spolužáků ze střední, především proto, že tamní šéfkuchař Thomas Turner je v branži svou prací s mladými kuchaři proslulý. Z každé kuchyně, kterou má Thomas pod palcem, se stává líheň nových talentů a proslýchá se, že – na rozdíl od mnoha jiných – on doopravdy poskytuje mladým příležitost záhy ukázat, co v nich je. Bez ohledu na to, s jakými zkušenostmi k němu přijdou. Práce v Nordu je však metou i pro mnohem ostrřílenější kuchaře a absolventy nejlepších škol gastronomie, na hony vzdálených jeho zašlé hotelovce. Pracovala tam Vanessa Lottsová, která udělala oslnivou kariéru, a v současnosti patří Nord mezi hrstku restaurací na severu Evropy pyšnicích se dvěma michelinskými hvězdami. Několik let po sobě se také umístila v první trojici na seznamu padesáti nejlepších podniků. O zaměstnání se tam hlásí lidé z celého světa, ale získat je se podaří jen několika málo z nich.

Když se u stolu objeví vrchní, Emil nečeká, až si jeho společník vybere, a objedná jídlo oběma, což je jen dobře,

protože Alexovi úplně došla řeč. Určitě je na něm poznat, jak zoufale po nové práci touží. Je tak nervózní, že se mu tričko lepí na záda a nejradši by si sako sundal. Snaží se pokud možno nepozorovaně ovívat, aby se zchladil, potom sáhne po skleničce, ale ta je prázdná. Emil mu s úsměvem dolije. Alex byl dosud naprosto přesvědčený, že Pederův bratr pracuje tady v Kodani, a tím pádem bude šance dostat práci v okolí. Nechce riskovat, že Emil svou nabídku stáhne, ale nedá mu to, aby se nezeptal.

„Proč já?“

Emil mu věnuje neproniknutelný pohled, zdá se, že uvažuje, jak se vyjádřit.

„Když budu upřímný, tak ... mají v oblibě zelenáče. Tedy samozřejmě pokud mají vzdělání. Chtějí si vytvořit svůj tým a vtisknout lidem svůj vlastní punc.“

„Aha, a dál?“

„Viděl jsem na internetu, že hledáš práci v oboru, máš hotelovou školu a vařil jsi v restauraci Amiralen.“

Emil se pohodlně opře.

„A popravdě jsem toho názoru, že si zasloužíš druhou šanci.“

Alex zrudne. A je to tady, já to věděl, pomyslí si. Sklopí oči ke stolu, aby se nemusel dívat, jak na něj Emil soucitně hledí, připomínka nehody je mu protivná.

„Vím, co se stalo. A přijde mi fajn, že ti můžu nějak píchnout.“

Alex se dohaduje sám se sebou. Léto byla katastrofa. Vlastně by měl přiznat, že postrádá potřebné zkušenosti, ale ví, že musí popadnout příležitost za pačesy.

Vždyť koho by napadlo, že si jeho zoufalého příspěvku na sociálních sítích před pár týdny všimne zrovna Emil a ozve se mu kvůli práci v Nordu? Alex chodí na Facebook zřídka a už málem zapomněl, že tam ve slabé chvilce žadonil o místo. Usilovně se snaží nechat ruce složené v klíně, aby nemačkaly ubrousek. Z ohně v krbu se šíří teplo a ve velkých svícnech na okně jsou zapálené svíčky. Pocení ne a ne přestat, sklenka šampaňského, kterou do sebe hodil, ho hřeje zevnitř a stoupá mu do hlavy. Musí Emilovi odpovědět. Přesvědčit ho, že je pro tu práci ten pravý.

„K předkrmu si necháme Krug a k hlavnímu chodu si dáme napůl lahev barola,“ obrátí se Emil na vrchního, když se muž znovu prosmýkne k jejich stolu s otázkou, jestli je všechno v pořádku.

Alex se rozhodne, že podrobnosti o tom, jak skromné jsou jeho pracovní zkušenosti, vynechá. Emil se podle všeho stejně soustředí spíš na budoucnost. Vrhne se na chlebiček bohatě obložený kaviárem a mluví dál.

„Jestli teda ustojíš ten tlak. Možná nemáš tolik zkušeností, kolik jsem měl já, i když se jedná o pomocnou pozici. Ale v Nordu mají rádi kluky, co jsou ochotní tvrdě makat. Jelikož jsi dělal pro Clause, tak mě napadlo, že bys na to byl ideální.“

Jasně že by práci v nejstylovějším podniku v celém Švédsku bral všemi deseti, jenže jeho působení v Clausově top restauraci Amiralen skončilo po zhruba dvou týdnech. To ovšem Emilovi neřekne. Zakousne se do chlebičku, aby získal čas.

Alex sem odjel den po maturitě. Kodaň ho lákala už několik let – byla blízko, přesto však dostatečně daleko od všeho, co se stalo. Dostal stipendium pro nejslibnějšího studenta ze třídy. Jelikož byl o rok starší než všichni jeho spolužáci a zároveň jediný, kdo bral školu vážně, tak nebylo ani divu. Ostatní sice snili o kariéře v oblasti gastronomie, ale Alex věděl, že jen málokterý z nich má tolik potřebný talent a disciplínu.

Po nehodě se s ním rok nikdo nebavil, a když skončil devátou třídu, přestěhoval se do Västeråsu a skončil jako poskok v restauraci s názvem Haket. Právě tehdy ho zaujalo vaření. Nezbyli mu žádní kamarádi, takže bylo příjemné se ztratit v práci. V době volna se s požitkem toulal ulicemi, kde ho nikdo nepoznával, a snil o tom, že se stane kuchařem. Od kolegy se doslechl o soukromé střední škole na Ölandu s gastronomickým zaměřením a obratem se na ni přihlásil. Mizerné známky na konci devítky naštěstí nezpůsobily žádné problémy, přijali ho. Po třech letech ve školních lavicích dorazil do dánské metropole plný obrovských očekávání, ale většina z nich se ukázala jako lichá.

Z Clause Riise, což byla kuchařská celebrita a přes dvacet let miláček všech dánských labužníků, se v zákuhlí vyklubal pěkný hajzl. Vymyslel systém, v jehož rámci lákal právě vyučené kuchaře do svých restaurací, přičemž však málokdy dodržel slovo ohledně sjednaného úvazku i platu. Luxusní restaurace Amiralen, kde měl Alex díky své učitelce Cině příslibené směny navíc, pro něj po několika týdnech najednou neměla místo. Majitel

a televizní hvězda Claus ho oblafl, Alex se chytil do klasické pasti. Místo pečení křepelčího a strouhání lanýžů nadrobno strávil léto loupáním hrachu a přípravou jídla pro personál v Clausově dost pochybném sesterském podniku ve Vesterbro. Je mu jasné, že v Nordu si s minimální zkušeností, kterou v Amiralenu získal, v žádném případě nevystačí, ale třeba se do toho vpraví rychle, když se bude dostatečně snažit.

Předkrm je minulostí, talíře obsluha odnesla a místo šampaňského popíjejí výběrové červené, které si Emil poručil. Alexovi nejde do hlavy, kde na to bere. Pomocný kuchař vydělává málo, takže peníze musí mít odjinud. Rozhodne se neptat, když pak ale Emil nadhodí, jestli do toho půjde, odhodlaně přisvědčí a Rantzbergovi se rozlije po tváři široký úsměv.

„Hned tam zavolám a řeknu jim, že přijedeš.“

Alex se omluví, že musí na toaletu. Jakmile vstane, všechno se s ním zatočí a tváře mu zahoří. Běžně skoro nepije, alkohol má v mysli dodnes spojený s nehodou.

Když se vrátí zpátky, hlavní chod už je na stole. Alex se musí krotit, aby nehltal, protože už několik dní pořádně nejedl.

Do rozpálených tváří ho bičuje drobný déšť a vítr fičí tak, že si auta všimne, až když zastaví přímo před nimi. Emil otevře přední dveře a Alex si nastoupí dozadu.

„Rovnou zajedeme pro tvoje věci.“

K hostelu CPH, kde Alex poslední týdny bydlí, dorazí za několik minut. Emil se zatváří udiveně.

„No, v Nordu tě teda čeká mnohem lepší ubytování,“ poznamená, když taxi zastaví před vchodem.

Alexovi je jasné, co má na mysli. Práce, kterou mu Claus slíbil, byla hrozně špatně placená. S tím sice od začátku počítal, ale přijal ji mimo jiné proto, že mu měli zajistit levné ubytování. Z toho se nakonec vyklubala chatka ve vnitrobloku domu, který Claus koupil a s nímž měl podle vlastních slov velké plány: chtěl tam vybudovat hotel s několika restauracemi, v současné době ovšem budova zela prázdnotou.

Zařízení chaty sestávalo z dvou rozvrzaných paland, koupelny, kde to páchlo plísní, a zašlého záchodu. V koutě stála stará lednice, která celé noci hučela, a na čtyři zdejší obyvatele připadaly jen dva plotýnkové vařiče. Záhy se odtamtud začaly ztrácet věci a Alexovi došlo, že někdo z jeho spolubydlících krade. Nepříjemný pocit ho provázel na každém kroku.

Doufal, že si najde nové přátele, kteří nevědí nic o jeho bývalém životě, jenže se ukázalo, že žádný z ostatních zaměstnanců neumí ani slovo anglicky, a Alex sám zase neovládal španělštinu. Čekali se od něj, že bude dělat dvanáctihodinové směny, plat byl tak nízký, že si nemohl dovolit nikam vyrazit, a neměl v podstatě žádné osobní volno.

Ve chvíli, kdy si myslel, že už to horší být nemůže, ho bez varování propustili. To bylo před třemi týdny, ale nikomu o tom neřekl. S Cinou a bývalými spolužáky ze školy byl ve styku jen sporadicky a rodiče dočasně přesídlili do Frankfurtu, protože tam táta dostal práci.

Ve Växjö zůstala jen jeho sestra Edith, která pořád chodila na střední, ale domů se Alex za žádných okolností vracet nehodlal.

Najít práci, o níž by stál, v některé z lepších kodaňských restaurací bylo nemožné. Letní sezona dávno vzala zasvě a ve většině podniků mu vytkli nedostatek zkušeností. Sesterská restaurace nedávala zaměstnancům dobrozdání, takže neměl v ruce žádné doporučení. Za zbytek peněz si zaplatil lůžko v hostelu, ale pak mu došly. Poslední noci tu přespával výměnou za pomoc s úklidem. Nezbyvalo mu dokonce ani na zdejší, byť nevábne vyhlížející sprchu, protože byla na žetony.

Nápis na průčelí poblikává, jako by se v něm něco rozbilo. Alex hbitě vyběhne po schodech a zastrčí klíč do zámku. Celý svůj život shrábne na hromádku během tří čtyř minut. Pak za sebou opatrně zavře, pokradmu sejde zpátky dolů a nepozorovaně se protáhne kolem recepcce. Poslední noc bude na jejich účet, stejně by jim neměl čím zaplatit. Teď chce jediné: už dnes večer nasednout na noční vlak do Åre a vydat se na cestu. Podle Emila je to nejlepší možnost, pokud o místo stojí. Usedá zpátky na zadní sedadlo a taxi se rozjede k nádraží.

Místo drobných kapek bubnujících na okno se spustil liják, stěrače se horečně pohybují sem a tam a Emil vtipkuje s řidičem. Alex se zadívá z okna, zmocňuje se ho úleva a povznesená nálada.

„Jsem fakt rád, žeš po tý nabídce skočil, Alexi.“

Emil se k němu zepředu obrátí a podívá se mu do očí. Působí spokojeně.

„Z Nordu budeš nadšenej! Jasně, budeš padat na hubu, ale co by člověk neudělal pro vysněnou práci, no ne?“

„To je fakt,“ přikývne Alex a oplátí mu úsměv.

Tvář se mu roztáhne ztuhá, má ji otupělou alkoholem. Když auto zastaví na červenou, Emil dál básní o horách, o úžasných majitelích restaurace Nord – miliardářské rodině Duwalových – o ubytování a kolezích z práce. Pak dodá, že v tamní kuchyni je člověk pořád v jednom kole. Proti tomu ovšem Alex nic nemá, protože léto strávil čekáním na nějakou smysluplnou činnost, která ho posune dál.

„Ale... proč? Proč tam nechceš zůstat ty?“

Emil vytáhne mobil.

„No, začalo mi připadat, že je načase. Rád bych si pořídil vlastní podnik, plážovej bar nebo něco na ten způsob v Tulumu, nebo třeba někde v Brazílii. A tak jsem si řekl, že bych měl jet teď, než si to rozmyslím. Povedlo se mi našetřit slušný peníze na investicích.“

Odmlčí se.

„A taky se chci podělit o možnost zažít to, co jsem v Nordu zažil já.“

Řidič před přechodem pro chodce prudce šlápne na brzdu, až na okna vychlístne voda a Alex rázem trochu vystřízliví.

„Pane jo, to zní parádně. Vlastní bar, to bych si dal říct.“

„Přesně. Mám rád teplo, a když už jsem se rozhodl, tak mi připadalo, že není na co čekat.“

„A bude teda můj nástup v pohodě? Nečeká mě pracovní pohovor nebo tak něco?“

Emilovi problesknou ve tváři rozpaky.

„Ne, to ne, prostě... Alice... paní Duwalová se mě ptala, jestli o někom nevím. Prý klidně můžu skončit takhle narychlo, pokud za sebe najdu odpovídající náhradu. Jedině zádrhel byl v tom, že chtěli, abys dorazil co možná nejrychleji, jinak bych byl v průseru. Takže je fakt parádní, že do toho jdeš!“

Jsou na místě, taxi zastavuje, Alex vystoupí, Emil se mezitím vyrovná s řidičem a pak společně pospíchají do budovy kodaňského hlavního nádraží. Po teplu v autě teď Alexe ovane chlad a on se v tenké bundě otřeše.

„Budu si muset koupit nějaký zimní oblečení. A kolik stojí lístek na vlak?“

Emil přejde k automatu na jízdenky. Velká nádražní hala navzdory pozdní hodině praská ve švech.

„To nebude problém, určitě ti můžou zaplatit zálohu na plat. Zjistím to a pošlu ti zprávu. A jestli na tom teď nejsi s penězi nejlíp, klidně ti něco půjčím. Vrátiš mi to později. Určitě jsem ve skříni nechával pár starších košil. Myslím, že dostaneš pokoj po mně.“

Alex si od Emila vezme lístek a oba zamíří směrem k nástupišti. Vlak odjíždí za dvacet minut. Když se objeví v dohledu, Emil Alexe obejmě a ukáže mu zdvižený palec. Alex se vydává najít správný vagon. Má první třídu, lůžkové kupé s vlastní sprchou. Než tam stačí dojít, ozve se na telefonu upozornění. Emil mu poslal na účet šest tisíc. Alex se naposledy přesvědčí, že si opravdu nezapomněl sbalit soupravu kuchařských nožů, což je z jeho osobních věcí to jediné, co má nějakou cenu, a natáhne

se na lůžko. Vlak se s duněním dává do pohybu a Alexovi se okamžitě začínají klížit oči, rázné zaklepání na dveře ho však probere.

„Kontrola jízdenek!“

Průvodčí pootevře a zůstane stát v chodbičce. Alex jí předloží lístek a ona pokračuje o dveře dál. Asi opravdu na chvíli usnul, ale je rád, že ho probudili, protože si alespoň může dopřát dlouhou teplou sprchu. Co na tom, že sprchový kout je miniaturní a voda teče jen tenkým pramínkem. Alex se namydlí, udělá si dobře, opláchne se a potom si vleze do postele a vzápětí znovu usne. Vzbudí se však už kolem páté, s motáním hlavy a kocovinou. Pochybnosti ohledně toho, zda se rozhodl správně, okamžitě potlačí.

Nechat si uklouznout šanci na místo pomocného kucháře v Nordu prostě nepřichází v úvahu.

Okolo vlaku se převaluje šedavá mlha. Voda v nedalekém jezeře ještě nezamrzla, ale vzduch štípe a ze zatažené oblohy se snášejí k zemi drobné krystalky ledu. Do horské krajiny vstoupil listopad. Alex vystupuje a přitom se rozespale rozhlíží. Tenisky jsou moc tenké a při došlapu na nástupiště mu podklouzne noha. Prospal skoro celou cestu, den už se přehoupl do odpoledne. Před nádražím stojí teple oblečená starší dáma a v ruce drží ceduli s jeho jménem. Když přijde blíž, vesele mu zamává.

„Ty budeš Alex, vid?“ osloví ho s výrazným jämtlandským přízvukem.

Představí se mu jako Gitt a Alex vykročí za ní směrem k autu, což je podle všeho zbrusu nový Land Rover.

„Honem do tepla. Je to ta šedá metalíza tamhle,“ ukazuje žena.

Metalíza zní spíš jako metaléza a tamhle jako temhle, ale vcelku jí rozumět je a její nářečí působí uklidňujícím dojmem. Alex se klepe zimou, až mu málem drkotají zuby, a přitáhne si tenkou bundu těsněji k tělu. Krk mu ale dál mrzne, protože si nevzal šálu. Nemá ani čepici, takže mu z chladu záhy zčervenají uši. Co nejdřív si musí opatřit lepší oblečení.

Po několika minutách v autě mu zase začíná být teplo. Kožené sedadlo pod ním při každém pohybu vrže a auto ho neslyšně veze lesem.

„Můžeme se někde stavit, abych si koupil bundu?“

Gitt ve zpětném zrcátku s úsměvem zavrtí hlavou.

„Kdepak, to není potřeba. Emil u nás všechno zimní oblečení nechal a vypadá to, že máte stejnou velikost. Takže si nejdřív můžeš vyzkoušet, co po něm zůstalo, a jít nakupovat, až jestli to bude nutné.“

Alexovi připadá prazvláštní, že by si s sebou Emil neodvezl vůbec nic, když se zmiňoval jen o pár košilích. Včerejšek má ale jako v mlze a nechce Gitt odporovat. Třeba Emil neměl sílu balit zimní věci, když se konec-konců chystá do Mexika. Nebo má snad v plánu se vrátit, kdyby mu to s barem nevyšlo? Teď za strážlivá Alexovi dochází, že se nad celou záležitostí vznáší pár otazníků, ale je mu trochu špatně od žaludku a není si jistý, jestli je to nervozitou, zatáčkami po cestě nebo včerejším pitím. Od předchozího večera nic nejedl, ale hlad necítí. Co když si z něj Emil vystřelil? napadá ho. Co když je to celé vtip? Všechno se seběhlo tak rychle. Když však Gitt pustí rádio a začne si pobrukovat popovou písničku, zaboří se Alex do sedadla a utvrzuje se v tom, že všechno bude v pohodě.

Míří dál do kopců a brzy je krajina za oknem celá pod sněhem. Míjejí horské chaty pod sjezdovkou, ale Gitt lyžařským střediskem jen projede, odbočí na užší cestu a pokračuje dál do lesa. Alexovi vytanou na mysli jarní prázdniny s rodinou. Připadá mu to jako věčnost. Naposledy spolu byli na lyžích rok před nehodou. Tehdy jezdívali do Trysilu nebo Kläppenu, v Åre dosud nikdy nebyl. Dřív zbožňoval jízdu na snowboardu, třeba se mu naskytne šance se do toho znovu pustit.

Les náhle prořídne a mezi smrky se jim otevře pohled na velký statek. Za hlavní budovou se jako temný stín tyčí k nebi silueta hory Åreskutan a Alex natahuje krk, aby toho z okolí zahlédl co nejvíc. Statek pochází zřejmě z konce devatenáctého století, ale vypadá jako po rekonstrukci. Působí honosně a přitom uzavřeně. Nikde ani živáčka. Na příjezdové cestě je pod sněhem vidět šterk, a když Gitt přibrzdí, skřípe jí pod koly.

Rozlehlý dvůr lemuje několik budov, v jedné z velkých stodol jsou prostory restaurace Nord. Alex si o ní ve vlaku před usnutím něco málo vyhledal na internetu. Proslulý obchodník a majitel Nordu Carl Duwal působí na fotkách starší než jeho krásná žena Alice a mají syna Theodora, kterému je kolem třiceti. Na restauraci samotnou všichni pějí jen slova chvály, což Alexe ještě víc znervóznilo. Myšlenka na to, že bude pracovat pod kuchařskou megastar Thomasem Turnerem, je ochromující. Alex se otřeše, sice mu do zad stoupá teplo z vyhřívaného sedadla, ale stejně je mu pořád nepříjemně chladno. Když Gitt zastaví před velkou jednopodlažní dřevostavbou, Alex neochotně otevře dveře od auta a znovu vystoupí do zimy.

„Tak tedy vítěj. V tomhle domě budeš bydlet. Já už musím vyrazit, ale je odemčeno. Další informace máš na posteli, pokoj se jmenuje Ravinen.“

„Díky,“ vypraví ze sebe Alex, než se auto rozjede a on zůstane na ohromném prostranství stát úplně sám.

Kolem vládne naprosté ticho, takže Alex slyší jen svůj zrychlený dech. Většina osazenstva nejspíš bude v práci, když nikde nikoho nevidí. Je takový mráz, že každý